

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ-ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Εισαγωγή

Βρισκόμαστε σ' ένα μεταίχμιο, μπροστά σε μια νέα ιστορική φάση, που εμφανίζεται μέσα από τις εθνικές και διεθνείς περιπλοκές της καπιταλιστικής κρίσης και της ταξικής πάλης και που θα κρίνει εάν θα σταθεροποιηθεί το αντεργατικό «μνημονιακό κεκτημένο» της επίθεσης του κεφαλαίου ή αν θα ξεκινήσει μια διαδικασία βαθύτερης ανατροπής του, ανοίγοντας το δρόμο στην επαναστατική προοπτική.

Αυτή τη νέα, συγκεκριμένη ιστορική φάση, τις τάσεις και τη δυναμική της, οφείλουμε να θέσουμε στο «μικροσκόπιο» για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στην αναγκαιότητα για μια αντίστοιχα νέα πολιτική γραμμή, ενταγμένη στη γενικότερη επαναστατική τακτική και στρατηγική.

Α. Από την εξεγερτική φάση στην υποχώρηση και ύφεση του λαϊκού κινήματος

A1. Καμιά εποχή του καπιταλισμού και καμιά ιστορική περίοδος δεν κινείται ευθύγραμμα και εξελικτικά, αλλά αναπτύσσεται με απότομες στροφές, συγκροτώντας αυτό που ονομάζουμε συγκεκριμένη ιστορική φάση. Κανένα πρόγραμμα, ρεύμα και κόμμα, όσο επαναστατικό και αν θεωρεί τον εαυτό του, δεν μπορεί να παρέμβει άμεσα και μαζικά, εάν βλέπει ένα «διαρκώς ανοδικό κίνημα που θα νικήσει» ή «μια διαρκή υποχώρηση», εάν κουρνιάζει με επάρκεια στις όποιες θεωρητικές, προγραμματικές και υλικές κατακτήσεις του. Άλλο τόσο σωστό είναι επίσης ότι κανείς δεν μπορεί να οικοδομήσει σταθερά άμεση αριστερή εργατική παρέμβαση, εάν δεν διαθέτει μια γενική γνώση και στρατηγική για την εποχή του, και, συνεπώς, εάν προσαρμόζεται οπορτουνιστικά σε κάθε «συγκυρία» που προκύπτει.

Μετά το πρώτο σοκ της κρίσης που ξέσπασε το 2008, την όξυνση των φαινομένων της και τα «αυθόρμητα» καταστροφικά αποτελέσματά της, οι αστικές τάξεις και οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με όλες τις εντεινόμενες αντιθέσεις τους, κατέφυγαν σε μια συνειδητή ποιοτική κλιμάκωση της στρατηγικής επίθεσης τους, σε ένα νέο γύρο υπερεκμετάλλευσης και κατακερματισμού της εργατικής τάξης. Στην αντιδραστική εκμετάλλευση των νεότατων επιστημονικών ανακαλύψεων. Στη γιγάντωση των στρατιωτικών δαπανών.

Στο πλαίσιο αυτό, εντείνεται και ενισχύεται η σταθερή ροπή του σύγχρονου καπιταλισμού προς την **αντιδημοκρατική επίθεση σε όλη τη γραμμή** με στόχο το διαρκή έλεγχο, την επιτήρηση και τελικά τη συντριβή του εργατικού και κάθε ριζοσπαστικού κινήματος. Εκδηλώνεται σε ανώτερο επίπεδο η πολεμική επιθετικότητα σε βάρος των εργαζομένων και των λαών του κόσμου με τους υπερτοπικούς πόλεμους στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική και στην Ουκρανία, που οξύνουν τις ενδοϊμπεριαλιστικές γεωπολιτικές αντιπαραθέσεις.

Η βαθιά, δομική κρίση και η επίθεση του κεφαλαίου γεννά, όμως, την τάση για μια νέα, σχετικά μακρόχρονη ιστορική περίοδο μόνιμης κοινωνικής και πολιτικής αστάθειας, επαναστατικών και αντεπαναστατικών γεγονότων και καταστάσεων σε όλο τον κόσμο, με όλες τις πολυάριθμες εθνικές και τοπικές ιδιομορφίες. Εμβρυακά στοιχεία αυτής της τάσης εμφανίστηκαν με πολλαπλές ταχύτητες στην Αραβική Άνοιξη, στις συγκρούσεις σε Ισπανία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Τουρκία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Σλοβενία, ακόμη και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ (Ουισκόνσιν, Φέργκιουσον), αλλά και στις πρόσφατες αναμετρήσεις στην Ουκρανία.

Ωστόσο, πουθενά στον κόσμο δεν οδήγησαν σε ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου ή σε σταθερή συγκρότηση ενός νέου επαναστατικού υποκειμένου (εκτός από το αξιόλογο παράδειγμα του Εργατικού Μετώπου στην Αργεντινή). Την ίδια περίοδο υπήρξε στασιμότητα έως και υποχώρηση σε καπιταλιστικές μητροπόλεις, όπως στη Γαλλία και τη Γερμανία.

A.2. Στην Ελλάδα η χρονική περίοδος μεταξύ Μαΐου 2010 και Φεβρουαρίου 2012 εμπεριέχει στοιχεία που της **προσδίδουν το χαρακτήρα μιας ιδιαίτερης ιστορικής φάσης. Το πρώτο** χαρακτηριστικό της είναι η οξύτητα της δομικής καπιταλιστικής κρίσης με τη μορφή του δημόσιου χρέους και του δημοσιονομικού ελλείμματος. **Το δεύτερο** είναι η συγκροτημένη, θυελλώδης αστική επιδρομή. **Το τρίτο**, η εμφάνιση της τάσης για επαναστατικές αλλά και αντεπαναστατικές καταστάσεις: Από τη μια πλευρά εμφανίστηκαν ρωγμές στους «επάνω» που «δεν μπορούσαν να κυβερνούν όπως παλιά» και η είσοδος στο ιστορικό προσκήνιο των εργατικών λαϊκών μαζών, «που δεν ήθελαν να κυβερνηθούν όπως πριν». Από την άλλη παρουσιάστηκε το καθεστώς οιονεί έκτακτης ανάγκης και

κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, με τη βία, προβοκάτσια και καταστολή, με νέα, πρωτοφανή κατασταλτικά, μιντιακά και κοινοβουλευτικά μέσα και προετοιμασία για άμεση, ανοιχτή φασιστική τρομοκρατία κ.α. Οι εργατικοί λαϊκοί αγώνες, σε συνδυασμό με την εξέλιξη της κρίσης του καπιταλισμού, κλόνισαν πολιτικά την αστική ηγεμονία, κάτι που εκφράστηκε στην πτώση τριών κυβερνήσεων και στον κατακερματισμό του αστικού δικομματισμού.

Οι συνθήκες αυτές, χωρίς να συγκροτούν «επαναστατική κατάσταση», καθώς το κίνημα δεν είχε φτάσει ως αυτό το επίπεδο, έθεταν ανώτερα καθήκοντα στο εργατικό κίνημα.

Ωστόσο, οι βαθύτερες αδυναμίες του εργατικού λαϊκού κινήματος και της Αριστεράς στο σύνολό της, δεν κατάφεραν να μετασχηματίσουν την έκρηξη των αντιστάσεων σε συνειδητό, πολιτικό εργατικό λαϊκό κίνημα ανατροπής. Έτσι, επέτρεψαν στην αστική τάξη να μπαλώσει την κλονισμένη πολιτική και κοινοβουλευτική ηγεμονία της και να δείξει τα δόντια της με την άνοδο του νεοναζισμού.

A.3. Από το 2012 και μετά την τελευταία έκρηξη του κινήματος, το Φλεβάρη, και κυρίως μετά τις διπλές εκλογές του Μαΐου και Ιουνίου, η ταξική πάλη στη χώρα μας περνάει σε μια νέα φάση. **Κύρια χαρακτηριστικά της** είναι το προσωρινό κλείσιμο των ρωγμών των «επάνω» με τις συγκυβερνήσεις (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, έπειτα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ), τη σχετική κοινοβουλευτική σταθεροποίηση, την προσωρινή ρύθμιση του χρέους, την υποχώρηση του μαζικού κινήματος, την κυβερνητική πολιτική «επιστράτευσης» και συντριβής των αγώνων, τη συνειδητοποίηση από τους εργαζόμενους του γεγονότος ότι η κρίση και η κανιβαλική αστική πολιτική που τη συνοδεύει «θα διαρκέσει πολύ». Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η ενίσχυση και δράση της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής, που συνιστά βαθύτερο κίνδυνο. Τέλος, ποιοτικό χαρακτηριστικό της νέας φάσης είναι η αλλαγή συσχετισμών εντός της Αριστεράς, υπέρ της πιο διαχειριστικής φιλοΕΕ πλευράς της και σε βάρος της επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής και ανατρεπτικής.

Αυτές οι φάσεις και εναλλαγές, αυτές οι καμπές εντάσσονται στη νέα εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού που ανέτειλε σταδιακά μέσα από την δομική κρίση του 1970-75 και στο πλαίσιο μιας μακράς ιστορικής περιόδου που ξεκινά από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Πρόκειται για μια ιστορική περίοδο σφραγίζεται από την **αντίθεση ανάμεσα στην ανώτερη επαναστατική δυνατότητα που εμπεριέχει αυτή, η κατ' εξοχήν, εργατική εποχή και στη δραματική υστέρηση ενός σύγχρονου εργατικού προγράμματος και πολιτικού υποκειμένου**. Αντίθεση που επιδρά άμεσα στο εργατικό κίνημα, τις πρωτοπορίες του, στη δυναμική της σημερινής ιστορικής φάσης.

A.4. Παρά την κοινωνική προώθηση των αντιδραστικών «μνημονιακών» καπιταλιστικών σχέσεων και την ιδεολογική κατεργασία, αυτές δεν έχουν εμποδωθεί πλήρως πολιτικά, «δεν έχουν περάσει» καθολοκληρίαν στην ευρύτερη λαϊκή συνείδηση. Στις ευρωεκλογές του περασμένου Ιούνη η συγκυβέρνηση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ βγήκε αποδυναμωμένη. Η εργατική και λαϊκή δυσaréσκεια μεγάλωσε ακόμη περισσότερο με τον ΕΝΦΙΑ και το βάθεμα της φτώχειας. Η απαίτηση «να φύγουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα», παίρνει μεγάλες διαστάσεις.

Σε αυτή την κατάσταση, η ελληνική και ξένη αστική τάξη αναζητούν νέους τρόπους πολιτικής διαχείρισης προκειμένου να διατηρήσουν και σταθεροποιήσουν την αντεργατική, αντιδημοκρατική ουσία του μνημονιακού «κεκτημένου» (εξ ου και οι «τίτλοι της ημέρας»: «βγαίνουμε από τα μνημόνια», «φεύγει η τρόικα» κ.α.). Αυτοί δεν είναι παρά το προπέτασμα καπνού για να κλιμακώσουν άμεσα την κοινωνική και πολιτική επίθεση, με παλιές αλλά και νέες, ακόμη πιο τρομοκρατικές μορφές, ενάντια στην εργατική τάξη και το λαό. Επιχειρούν ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα με την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας, ώστε να επιβάλουν και νέα μέτρα, να προσδέσουν βαθύτερα το λαό στο «ευρωπαϊκό υπερμνημόνιο» διάρκειας, της διαρκούς επιτήρησης και ευρωκυβέρνησης, επιδιώκοντας να αποφύγουν τις πρόωρες εκλογές, κι αν δεν το καταφέρουν, να περιορίσουν την ήττα των κυβερνητικών δυνάμεων ώστε να πολλαπλασιάσουν τις πολιτικές εξαρτήσεις μιας κυβέρνησης με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ.

Σε κάθε περίπτωση η ταξική πάλη θα μπει σε μια νέα ιστορική φάση, όπου θα κριθεί εάν θα σταθεροποιηθεί – πάντα σχετικά και για ένα διάστημα – το αντεργατικό «μνημονιακό κεκτημένο» της επίθεσης του κεφαλαίου ή αν θα ξεκινήσει μια διαδικασία βαθύτερης ανατροπής του σε όφελος των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων. Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά πρέπει να προετοιμαστεί γι' αυτήν.

B. Η Αριστερά αντιμέτωπη με τις βαθύτερες αδυναμίες της

B.1. Με βάση τον αρνητικό συσχετισμό, εθνικό και διεθνές, που κληροδότησε η πριν από το 2010 περίοδος, η Αριστερά και το εργατικό λαϊκό κίνημα δεν μπορούσαν να αποκρούσουν πλήρως την επίθεση. Αλλά, από τη σκοπιά της εργατικής πολιτικής, το κύριο είναι ότι μέσα από την εκτίναξη των πρώτων δυο χρόνων κι ενώ ήταν δυνατόν, δεν συγκροτήθηκε, έστω μειοψηφικά, ένα νέο εργατικό λαϊκό κίνημα και πολιτικό μέτωπο σε αντικαπιταλιστική δημοκρατική κατεύθυνση και μια νέα κομμουνιστική και επαναστατική πρωτοπορία με σχετικά μαζική επίδραση. Αυτή η αδυναμία είναι που επιδρά ασφυκτικά στη σημερινή κατάσταση. Η φασιστική κατοχή επιβλήθηκε μεν το 1941, αλλά ελπίδα, πίστη και αυτοπεποίθηση έδωσε η συγκρότηση του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, η ανασυγκρότηση του ΚΚΕ και

άλλων οργανώσεων, παρά την ιστορικά αποδειγμένη στρατηγική ανεπάρκειά τους που δεν επέτρεψε την τελική νίκη.

Δεν μπορούσε ίσως να αποτραπεί πλήρως το κλείσιμο της ΕΡΤ, η επιβολή των νέων σχέσεων στην Ελληνική Χαλυβουργία, οι νόμοι για το δημόσιο, τη μέση εκπαίδευση ή τη «μικρή ΔΕΗ», αλλά μπορούσε να αποτελέσει ο καθένας από αυτούς τους αγώνες εφαλτήριο για ένα ανεξάρτητο ταξικό αγωνιστικό μέτωπο σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Δεν είναι «αντικειμενική» η παραμονή του εργατικού συνδικαλισμού στα χέρια του Παναγόπουλου, των ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ και των παραφυάδων τους.

Πολύ περισσότερο δεν είναι αντικειμενική η μη χρήση της αριστερής πλειοψηφίας στο ΕΚΑ ως πυρήνα για μια κοινή αριστερή εξόρμηση ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.

Δεν μπορούσαν ίσως να νικήσουν οι φοιτητές και οι μαθητές ενάντια στους νέους νόμους, αλλά θα μπορούσε να γεννηθεί ένα μόνιμο συντονιστικό των μαχόμενων φοιτητικών συλλόγων, ένα μετωπικό μαθητικό συντονιστικό. Δεν μπορούσε επίσης, να εκτιναχθεί εκλογικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν ήταν όμως και γραμμένο στη μοίρα της να επανέλθει στο 0,3%. Ούτε ήταν εκ των προτέρων προδιαγραμμένο η Χρυσή Αυγή να εκτιναχθεί κοντά στο 10% και μάλιστα σε φτωχογειτονίες.

Για όλα αυτά δεν ευθύνεται ο «αντικειμενικός συσχετισμός», αλλά τα όρια της πολιτικής της υπάρχουσας Αριστεράς.

B.2. Η επαναστατική Αριστερά, το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν ευθύνες άλλου τύπου και ποιότητας. Το 2010, εμφάνισαν μια καλύτερη, σε σχέση με τις άλλες αριστερές δυνάμεις, ανάλυση της περιόδου, και με στοιχεία επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής αλλά και μετωπικής γραμμής (συζήτηση στο 2ο Συνέδριο ΝΑΡ, «Κείμενο των έξι», Πανελλαδικά Σώματα για την Κρίση, Ιδρυτική Διακήρυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.α.). Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με την πρόταση του προγράμματος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής επέδρασε στην εμφάνιση, έστω και με πολλές αντιθέσεις, μετωπικών μορφών ανεξάρτητης αγωνιστικής ταξικής δράσης με μαζικούς όρους. Το Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων, τα «Τρία Δεν» και πολλά άλλα. Μαζί με τη δράση των μελών της, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για πρώτη φορά η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά στην Ελλάδα απέκτησε στοιχεία πανελλαδικής αναγνώρισης, κατοχύρωσης και ανόδου (που αποτυπώθηκε στις περιφερειακές εκλογές του 2010 και 2014, βουλευτικές του 2012).

Β.3. Όμως, τα εκρηκτικά γεγονότα και οι διαδοχικές εναλλαγές των ιστορικών φάσεων έθεσαν το ΝΑΡ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (αλλά και γενικότερα την Αριστερά), αντιμέτωπους με τις βαθύτερες υποκειμενικές αδυναμίες τους, με τις θεωρητικές, προγραμματικές, πολιτικές ανεπάρκειες και αντιθέσεις τους, με την αδύναμη εργατική ταξική σύνθεσή τους. Έτσι, ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων αντί να αναπτυχθεί, αμφισβητήθηκε και τελικά διαλύθηκε, ενώ υποχώρησαν και όλες οι ανεξάρτητες μετωπικές μορφές. Τελικά η αντικαπιταλιστική Αριστερά οπισθοδρόμησε σε καρικατούρες συντονισμών και «κομματικών» μετώπων ή στην παλιά κατάσταση των επιμέρους εργατικών κινήσεων ανά κλάδο και σωματείο, χωρίς μια ενιαία ταξική πανελλαδική εργατική κίνηση.

Στο επίπεδο της πολιτικής η καθυστερημένη προσπάθεια για μια «μετωπική συμπόρευση» της ανατρεπτικής Αριστεράς απέτυχε. Απέτυχε όχι γιατί δεν ήταν δυνατόν να γίνει, αλλά γιατί δεν υπήρξε η αναγκαία κατανόηση των ιστορικών καμπών, η επαρκής σαφήνεια στο γενικό σχέδιο μετωπικής γραμμής και άρα η αντίστοιχη επαρκής πολιτική βούληση για μια πολιτική υποδοχής των χιλιάδων αγωνιστών που στρέφουν τα νώτα στην ΕΕ, τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, χωρίς ακόμη να θέλουν ή να μπορούν να βγουν έξω από το πλαίσιο του συστήματος. Απέτυχε γιατί έλειπε το ουσιαστικό κριτήριο για τη συγκρότηση μιας αντικαπιταλιστικής μετωπικής πολιτικής, που πρέπει να είναι, όχι η τάδε ή δείνα «κόκκινη γραμμή», αλλά η συνολική πολιτική κατεύθυνση του προγράμματός της, με στόχους που μπορούν να επικοινωνούν με τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων και με σταθερή επιδίωξη το μετασχηματισμό τους σε συνειδητή εργατική πολιτική αντίσταση, διεκδίκησης και ανατροπής της πολιτικής του κεφαλαίου.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επεδίωξε τη συμπόρευση, παρ' όλο που ένα μέρος της την καταπολέμησε. Την επεδίωξε όμως, είτε με βάση κυρίως ένα «ακίνητο» πρόγραμμα είτε, μειοψηφικές δυνάμεις, με ένα πρόγραμμα που κινούνταν προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Το Σχέδιο Β' έκανε υποχωρήσεις, αλλά δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τον εαυτό του και τις αυταπάτες του σχετικά με την ΕΕ. Όχι σπάνια δε, ο ένας αντιμετώπιζε τον άλλο υπό το πρίσμα των «ανταγωνιστικών σχεδίων» και όχι των δυνητικών συμμάχων.

Το ΝΑΡ, στην πλειοψηφία του, επεδίωξε τη «συμπόρευση» δίχως όμως να κατανοεί την ανάγκη «να κάνει ένα βήμα πίσω για να πάμε όλοι δυο βήματα μπροστά». Κινήθηκε με βάση την κλασσική, κληρονομημένη πολιτική που προσβλέπει αποκλειστικά στις συμφωνίες των επιτελείων (πίσω από τις οποίες θα στοιχίζονται οι μάζες), δίχως να κατανοεί το πρωτόγνωρο φαινόμενο των μαζικών και αντιφατικών αυθόρμητων μετατοπίσεων συνειδήσεων, που απαιτούν αντικειμενικά σύγχρονους πολιτικούς δρόμους, αποφασιστικές πολιτικές που θα απελευθερώσουν τη λαϊκή αγανάκτηση και το θυμό, θα μετουσιώσουν το

αυθόρμητο σε συνειδητό, «θα μετατοπίζουν διαρκώς και όχι μονομιάς» προς τα αριστερά. Γι' αυτό στις κρίσιμες στιγμές εμφάνισε ταλάντευση, έλλειψη ενιαίας πολιτικής βούλησης, αποφασιστικότητας και ευελιξίας. Ταλάντευση που σχετίζεται με το ανεπαρκές επίπεδο ενότητας αντίληψης και ενιαίας δράσης πάνω σε ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα στρατηγικής, τακτικής και μετωπικής γραμμής, αλλά και με διαφορετικά ρεύματα απόψεων, που είτε υποτιμούν το πολιτικό μέτωπο αναπαράγοντας τον «αυθόρμητο κινηματισμό» είτε αντιμετωπίζουν στην πράξη το «κόμμα» περίπου ως μηχανισμό παλαιού τύπου.

Β.4. Τελικά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την προηγούμενη περίοδο, **έχασε τις ευκαιρίες** ανάδειξής της σε ισχυρή πολιτική και κοινωνική δύναμη, πράγμα το οποίο αποτυπώθηκε χαρακτηριστικά και στα αποτελέσματα των κεντρικών εκλογών. Μετά μάλιστα και το αρνητικό εκλογικό αποτέλεσμα των ευρωεκλογών του 2014, τα πολιτικά προβλήματα στη χάραξη μιας αποτελεσματικής πολιτικής παίρνουν οξυμένο χαρακτήρα.

Τα πράγματα αντικειμενικά αναζητούν μια νέα αρχή. Η «νέα ελπίδα» αναζητά τους δημιουργούς της.

Για όσους κατανοούν την κρισιμότητα των στιγμών καθίσταται **αναγκαία μια νέα πολιτική πρόταση για το εργατικό λαϊκό κίνημα και την ανατρεπτική Αριστερά που θα ενώνει σε ανώτερο επίπεδο. Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά, το ΝΑΡ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορούν να αναστρέψουν το βέλος μόνον εάν δουν κατάματα τη νέα πραγματικότητα, τους κινδύνους αλλά και τις δυνατότητες, και επομένως, εάν δουν με νέα ματιά το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και την ιεράρχησή του, καθώς και τη μετωπική πολιτική τους.** Έχοντας επίγνωση πως σε αυτή τη φάση τα πάντα συμπυκνώνονται στην οργάνωση και παρέμβαση της εργατικής τάξης και του λαού, πως η «πολιτική της πολιτικής» είναι η ανάπτυξη του εργατικού κινήματος σε όλες του τις εκφράσεις.

Γ. Εργατική αντικαπιταλιστική ανατροπή ή αριστερή διαχείριση του μνημονιακού «κεκτημένου»;

Γ.1. Η πορεία των γεγονότων οδήγησε, τελικά, παρά τα εμπόδια που προέβαλαν οι αγώνες, στην επιβολή των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων με τους πάνω από 400 μνημονιακούς νόμους. Πρόκειται για μια νέα, ποιοτικά πιο δύσκολη για την εργατική τάξη και το λαό, οικονομική, κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα, που πήρε διάφορα ονόματα. Τι συγκροτεί αυτή τη νέα πραγματικότητα;

α) Πρώτα από όλα, η νέα σχέση μισθών-κερδών υπέρ των κερδών και η απόλυτη εξαθλίωση, που εκφράζεται με το 1,5 εκατομμύριο ανέργων, την αύξηση των ωρών εργασίας για όσους εργάζονται, την όξυνση της κοινωνικής ανισότητας και τη φτώχεια των δύο τρίτων του πληθυσμού, τις νέες γενικευμένες ελαστικές εργασιακές παραγωγικές σχέσεις, τον κατακερματισμό - γκετοποίηση των τμημάτων της εργασίας, την υπερφορολόγηση των λαϊκών στρωμάτων. Αλλά και με τις ποιοτικές αντιδραστικές αλλαγές στα πεδία αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης (νέοι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση, νόμος-πλαίσιο στην τριτοβάθμια, εμπορευματοποίηση στην Υγεία, Παιδεία, κατοικία, κ.α.).

β) Οι αλλαγές στις σχέσεις ιδιοκτησίας και ανταγωνισμού, που εκφράζονται με ένα άλμα στη συγκέντρωση και συγκεντροποίηση των πολυκλαδικών πολυεθνικών μονοπωλίων, με την καταστροφή μεγάλων τμημάτων της μικρομεσαίας ιδιοκτησίας, τις αλλαγές στις σχέσεις ιδιωτικού - δημόσιου τομέα, την περαιτέρω μείωση του δευτερογενούς βιομηχανικού τομέα υπέρ της «νέας βιομηχανίας» των υπηρεσιών, την καταλυτική κυριαρχία των τραπεζών, την αλλαγή στη σχέση ελληνικού - ξένου κεφαλαίου υπέρ του δεύτερου.

γ) Η ένταξη του ελληνικού κεφαλαίου βαθύτερα στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, η βαθύτερη εμπλοκή σε πολεμικά σχέδια και επεμβάσεις, η συνειδητή παραχώρηση εθνικής κυριαρχίας στην ΕΕ και στο ΔΝΤ (δανειακές συμβάσεις, άμεση εποπτεία και επικυριαρχία της τρόικας, «task force» του Ράιχενμπαχ, ΤΧΣ, ομάδα Φούχτελ κ.α) προκειμένου από κοινού να επιτεθούν στον εχθρό λαό για να περάσουν τα πρωτοφανή αντιλαϊκά μέτρα και την αντιδραστική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού.

δ) Οι νέες αντιδραστικές μορφές στο πεδίο της δημοκρατίας, των λαϊκών ελευθεριών και δικαιωμάτων, με τα διαρκή πραξικοπήματα του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, την εμφάνιση και χρήση της νεοφασιστικής τρομοκρατίας, το επιχειρηματικό μιντιακό «υπερκράτος», το αντιδημοκρατικό νομικό και υλικό κατασταλτικό πλαίσιο (ειδικά κρατικά σώματα και όπλα καταστολής πλήθους, επιτήρησης και παρακολούθησης), η ποινική σωφρονιστική σκλήρυνση και η ενίσχυση του κατασταλτικού ρόλου του δικαστικού συστήματος. Πάνω από όλα, η ενίσχυση της εργοδοτικής δεσποτείας, που επιδιώκει να ολοκληρωθεί με το νέο «συνδικαλιστικό νόμο» και το λοκ άουτ, που τσακίζουν τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες.

ε) Οι νέες μορφές ιδεολογικής και πολιτιστικής ηγεμονίας, με τον ιδιαίτερο επιτελικό ρόλο των μέσων ενημέρωσης, τους πολιτιστικούς μαϊκήνες και χορηγούς, πλάι στην εκπαίδευση και την εκκλησία, που ενισχύουν όλα τα αστικά ιδεολογικά δόγματα, τον ατομικιστικό τρόπο ζωής, τον διαχωρισμό και τον κανιβαλισμό μεταξύ των εργαζομένων (ιδιωτικοί-δημόσιοι,

εργαζόμενοι-άνεργοι κλπ), τον ανορθολογισμό, το θρησκευτικό σκοταδισμό, τον κοινωνικό εκφασισμό, το ρατσισμό και σεξισμό.

Όλα τα παραπάνω αποτελούσαν βασικά στοιχεία της καπιταλιστικής κυριαρχίας, αλλά η κρίση χρησιμοποιήθηκε σαν άλλοθι και εργαλείο για την επιτάχυνση της εφαρμογής τους, για να οικοδομηθεί ένα μόνιμο αντεργατικό, αντιδημοκρατικό καθεστώς με μνημονιακή συσκευασία. Επομένως, στην ουσία του, αυτό το «αντεργατικό αντιδημοκρατικό μνημονιακό καθεστώς» αποτελεί **ιδιαίτερη μορφή περάσματος του ελληνικού κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού στην καρδιά του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας και γενικευμένης εμπέδωσης των νέων παραγωγικών, κοινωνικών, πολιτικών, πολιτιστικών και διεθνών σχέσεων.**

Όμως, στη συνείδηση των ευρύτερων μαζών, αυτές οι σχέσεις εμφανίζονται με την εξωτερική «μνημονιακή» μορφή τους. Όποιος δεν βλέπει την ιδιαίτερη «μνημονιακή» μορφή, όπως το ΚΚΕ και τμήματα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, δεν μπορεί να επικοινωνήσει με τις εμπειρίες των μαζών και να ανατρέψει την ουσία της αστικής επίθεσης. Όποιος χάνει την ουσία της, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και άλλοι, προσαρμόζεται αναγκαστικά και στο πλαίσιο της μορφής της.

Από αυτή τη σκοπιά, η ουσία της αντικαπιταλιστικής ανατροπής σήμερα είναι η ανατροπή της ουσίας του αντιδραστικού μνημονιακού «κεκτημένου», δηλαδή η **επιβολή βαθύτερων τακτικών ρηγμάτων στις νέες καπιταλιστικές αναδιρθρώσεις και σχέσεις.** Σε τελική ανάλυση, το δίλημμα για το εργατικό λαϊκό κίνημα είναι «αντικαπιταλιστική δημοκρατική ανατροπή της επίθεσης ή αριστερή διαχείριση του μνημονιακού κεκτημένου».

Γ.2. Ο προσανατολισμός της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ σε μια κυρίως κοινοβουλευτική και «επικοινωνιακή» αναμέτρηση με τη συγκυβέρνηση, με τις αυταπάτες για ένα «νέο συμβόλαιο διαταξικής συνεργασίας»

με το κεφάλαιο, τους δανειστές, την ΕΕ και την Μέρκελ, δεν εγγυάται καθόλου την ανατροπή της συγκυβέρνησης. Το ενδεχόμενο ωστόσο μη εκλογής Προέδρου, πρόωρων εκλογών και «κυβέρνησης σωτηρίας» με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη και με συντηρητικές δυνάμεις, είναι πιθανό.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, από αριστερό μικροαστικό κόμμα της ρεφορμιστικής διαχείρισης εντός του καπιταλισμού, έχει περάσει πλέον σε μια «αριστερή» διαχείριση εντός του μνημονιακού κεκτημένου, του νεοφιλελευθερισμού, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Η πορεία του, πλέον, μοιάζει περισσότερο με αυτήν του Ολάντ. Πρόκειται για μια πολιτική που αποβάλλει τον όποιο

ριζοσπαστισμό της και οδηγείται αντικειμενικά σε αντίθεση με τις ανάγκες της εργατικής και λαϊκής εκλογικής και πολιτικής βάσης την οποία απέκτησε μετά το 2012. Από αυτή τη σκοπιά, η κυβερνητική προοπτική του, ακόμη και με αυτοδυναμία, δεν εγγυάται καθόλου την επιβολή έστω και των πρόσφατων φιλολαϊκών εξαγγελιών του. Η ενδεχόμενη και πιθανή, μάλιστα, κυβερνητική συνεργασία με το αστικό εθνικιστικό «αντιμνημονιακό» κόμμα των ΑΝΕΛ, με το καθαρά επιχειρηματικό «μιντιακό» μόρφωμα του «Ποταμιού», την κυβερνώσα ΔΗΜΑΡ, με ένα «άλλο» ΠΑΣΟΚ ή τμήματά του, σημαίνει κυβέρνηση δεμένη χειροπόδαρα στο αμερικανονατοϊκό, ευρωπαϊκό και αστικό πλαίσιο.

Εάν τα παραπάνω συγκροτούν την κυρίαρχη πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχει και η εργατική-λαϊκή βάση του, καθώς και η δευτερεύουσα – μειοψηφική πλευρά μιας αριστερής ριζοσπαστικής πολιτικής στο πλαίσιό του, που θα μπορούσαν να συμβάλουν στην ανάπτυξη αγωνιστικών κινημάτων και δράσης. Η τελευταία, όμως παρά κάποιες μαχητικές αντιδράσεις, υποτάσσεται επικίνδυνα το τελευταίο διάστημα στην κυρίαρχη πολιτική της συμβιβασμένης ηγεσίας και, αν δεν αλλάξει στάση, κινδυνεύει να αποκοπεί πλήρως από το ριζοσπαστισμό των λαϊκών αναγκών, να συμβάλει στον ευνουχισμό του μαζικού κινήματος.

Αυτή η πολιτική», γιατί κυριαρχεί ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά στο κόμμα, δεν αλλάζει «από τα μέσα» όπως δείχνει η αρνητική πείρα στην ιστορία της Αριστεράς.

Το ελληνικό και ξένο κεφάλαιο δεν έχει αυταπάτες «διαταξικής συνεργασίας». Μπροστά σε μια ανεξάρτητη άνοδο του λαϊκού κινήματος που θα αγωνιστεί για να επιβάλει στην κυβέρνηση υπό τον ΣΥΡΙΖΑ μέτρα τα οποία θίγουν το μνημονιακό κεκτημένο, θα ενεργοποιήσει όλους τους άλλους «εξωκοινοβουλευτικούς» μηχανισμούς του κράτους και του αστικού συνασπισμού εξουσίας (κέντρα σε μυστικές υπηρεσίες, αστυνομία, στρατό, μιντιακό «υπερκράτος», επιχειρηματικά κέντρα εξουσίας, τραπεζικό σύστημα, δικαστικός μηχανισμός, εκκλησία, ελεγχόμενα συνδικάτα κ.α.), καθώς και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς (εκβιασμοί «αγορών» και δανειστών, διεθνής διπλωματία, πολεμικές απειλές κ.α.).

Εάν το εργατικό λαϊκό κίνημα ενσωματωθεί στην κυρίαρχη συμβιβαστική πολιτική διαχείρισης του ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν θα γκρεμίσει το αντιδραστικό μνημονιακό κεκτημένο, αλλά κινδυνεύει να γνωρίσει νέες και ίσως, πολύ πιο οδυνηρές ήττες από τις ρεβανσιστικές διαθέσεις του κεφαλαίου.

Γ.3. Το ΚΚΕ αδυνατεί να κατανοήσει τις σύγχρονες εξελίξεις στον καπιταλισμό και την κρίση του και δεν μπορεί να δώσει απαντήσεις στις ζωτικές ανάγκες του σήμερα. Απορρίπτει

τη διαλεκτική σχέση της επαναστατικής τακτικής με τη στρατηγική και για αυτό αντιμετωπίζει τους αντικαπιταλιστικούς στόχους πάλης που πηγάζουν από την άμεση αναγκαιότητα των εργατικών συμφερόντων ως «ανέφικτους λόγω αρνητικών συσχετισμών» και απραγματοποίητους, έστω σχετικά και ανολοκλήρωτα, χωρίς την κατάληψη της εξουσίας. Στην εποχή ακριβώς που απαιτείται περισσότερο από ποτέ η χάραξη μιας μετωπικής πολιτικής, στερείται μετωπικής πολιτικής. Λειτουργεί ως φορέας σεχταριστικών αντιλήψεων που περιχαράκωνονται στο όνομα μιας ανέξοδης «επαναστατικής λογοκοπίας» ανακαλύπτοντας παντού αντιπάλους και συνωμότες. Χωρίς αυτοκριτική, με διαρκώς «δικαιούμενες» αντιφάσκουσες γραμμές στην ιστορία του, ταλαντώνεται ανάμεσα στον οπορτουνισμό και το σεχταρισμό. Μετά το 18ο συνέδριο εγκλωβίζεται σε ένα πρόγραμμα που φαντάζει μάξιμουμ, και το οποίο υπόσχεται και διεκδικεί τελικά «την ενδυνάμωση του κόμματος».

Συνέπεια των παραπάνω είναι να μετατρέπει, ανεξάρτητα προθέσεων και διακηρύξεων, τα κεντρικά κυρίως αιτήματα σε αιτήματα ζύμωσης, να υποκαθιστά τους συντονισμένους πανεργατικούς-παλλαϊκούς αγώνες δια του συντονισμού των σχημάτων που ελέγχει το ίδιο (ΠΑΜΕ, ΠΑΣΥ, ΜΑΣ κ.λ.π.) και τελικά να οδηγεί στην αποσυσπείρωση αντί της συσπείρωσης ευρύτερων λαϊκών δυνάμεων και της Αριστεράς, στην αντιπαλότητα προς ό,τι κινείται αριστερά του, στην ανύψωση τείχους απέναντι σε διεργασίες που δεν ελέγχει απόλυτα.

Ωστόσο, η δευτερεύουσα πλευρά του, οι αναφορές στην επαναστατική ιστορία, τον κομμουνισμό, το μαρξισμό, το λενινισμό και η εργατική-λαϊκή βάση του, δίνουν δυνατότητες για μια συμβολή σε ένα αγωνιστικό μέτωπο πάλης και αντεπίθεσης, ανεξάρτητα από τη στρατηγική και τακτική του, με την προϋπόθεση μιας στροφής σε μετωπικές πρακτικές στο μαζικό κίνημα.

Δ. Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση για Δουλειά - Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία.

Δ.1. Στη βάση όλων των παραπάνω, η τακτική της αντικαπιταλιστική ανατροπής για να μετατραπεί από σύνθημα – ιδέα σε πολιτική με σχετικά μαζική επίδραση, σε πολιτική μαζών, απαιτείται να πάρει υπόψη της τα βασικά στοιχεία της νέας φάσης που περιγράψαμε, πρωτίστως τη βαρβαρότητα της επίθεσης, την εξαθλίωση, τη φτώχεια, την ανεργία, τα πάνω από τριάμισι εκατομμύρια εργάτες και πληττόμενα μεσαία στρώματα που αποδεδειγμένα από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, και αναζητούν πολιτική έκφραση. Απαιτείται να ανταποκριθεί επομένως στις ανάγκες επιβίωσης και στη χάραξη μιας αγωνιστικής, μαζικής και πολιτικής υποδοχής και μετασχηματισμού αυτών των δυνάμεων και όχι να συμβιβαστεί με την παράδοσή τους από πριν στο «Ποτάμι», τη Χρυσή Αυγή, τους ΑΝΕΛ ή σε μορφές

«αριστερής» διαχείρισης του μνημονιακού κεκτημένου.

Σήμερα είναι αναγκαία μια νέα πολιτική γραμμή, η πολιτική της **«Εργατικής Λαϊκής Αντεπίθεσης»** με κεντρικό πολιτικό σύνθημα, **«δουλειά - ψωμί - παιδεία - ελευθερία»**.

Με στόχο μια *βαθιά κοινωνική και πολιτική ανατροπή* η οποία θα σπάσει όχι μόνο το κέλυφος του μνημονιακού καθεστώτος, αλλά θα *ξηλώνει το αντιδραστικό κοινωνικό περιεχόμενό του και θα επιβάλει νίκες και τακτικά ρήγματα* σε όλη την επίθεση του κεφαλαίου. Από αυτή τη σκοπιά, η Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση δεν υποκαθιστά, ούτε κομματιάζει τη γενικότερη επαναστατική τακτική, αλλά της δίνει συγκεκριμένο περιεχόμενο και μορφή, που ανταποκρίνεται στη σημερινή φάση και τη δυναμική της, στις λαϊκές συνειδήσεις και ανάγκες.

Παρά τα θετικά της σημεία, η Εισήγηση της ΠΕ του NAP στο Πανελλαδικό Σώμα, δεν κατανοεί πλήρως τη νέα ιστορική φάση και **δεν ολοκληρώνει** τις αναζητήσεις της με την αναγκαία τόλμη αυτοκριτικής **σε μια σαφή κατεύθυνση νέας πολιτικής γραμμής**.

Δ. 2. Η Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση και η λογική του προγράμματός της

α) Το πρόγραμμα πρέπει να **συγκρούεται με το μνημονιακό κεκτημένο, με τις κυβερνήσεις τους, με την ΕΕ και το ΔΝΤ, με τη στρατηγική του κεφαλαίου**, αλλά δεν μπορεί να προωθείται με ένα «αιώνιο κλισέ πέντε αξόνων». Σε κάθε φάση απαιτείται **η επιβεβαίωση και η επανιεράρχησή του**.

Η Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση ιεραρχεί σαν πρώτο ζήτημα και έχει ως θεμελιώδες κριτήριο τη σωτηρία του λαού από τη φτώχεια και την ανεργία. Θέτει στην πρώτη γραμμή της πάλης τη **διεκδίκηση στόχων και την επιβολή κατακτήσεων** για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων. Επιδιώκει την αντιστροφή της σχέσης μισθών-κερδών σε βάρος των κερδών του κεφαλαίου, για την ουσιαστική βελτίωση της θέσης τους, ειδικά με τα πολιτικά αιτήματα διεκδικεί το χρόνο που απελευθερώνει η σύγχρονη επιστήμη και τεχνολογία και το χρόνο που απελευθερώνει την ίδια την εργασία, για **ριζική μείωση του χρόνου εργασίας, για ουσιαστική αύξηση των μισθών και για σταθερές σχέσεις εργασίας**.

Στη νέα φάση θέτει επίσης ψηλά τα **ζητήματα της δημοκρατίας** και της αντιφασιστικής πάλης. Θεωρεί ειδικά, τη σύγχρονη επανакατάκτηση και κατοχύρωση του δικαιώματος του εργατικού αγώνα στους χώρους δουλειάς ως ύψιστο δημοκρατικό δικαίωμα.

Θέτει επίσης, ψηλά τα **ζητήματα της αποτροπής του πολέμου**, ειδικά με την έξοδο από το NATO και το κλείσιμο των αμερικανονατοϊκών βάσεων.

β) Η σταθερή επιδίωξη του εργατικού κινήματος για τη διάλυση και αντικαπιταλιστική διεθνιστική αποδέσμευση από την ΕΕ, αποκτά σήμερα πρωτεύουσα σημασία. Στην εποχή μας τίθεται εκ νέου **ζήτημα εθνικής αυτοδιάθεσης και ανεξαρτησίας των λαών** απέναντι στις καπιταλιστικές ιμπεριαλιστικές ολοκληρώσεις και τους διεθνείς μηχανισμούς, τις επιτροπείες και τα προτεκτοράτα, τις επεμβάσεις και τις οικονομικές «αποικίες χρέους». Αποκτά βαθύτερο εργατικό, αντικαπιταλιστικό και επαναστατικό περιεχόμενο. Όποιος παραβλέπει την εθνική μορφή που παίρνει το ταξικό πρόβλημα, κινδυνεύει να υπηρετεί τις ηγεμονικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Και όποιος υποτάσσει το ταξικό στο εθνικό κινδυνεύει να βρεθεί στην ουρά της «δικής του» αστικής τάξης.

γ) Στο εργατικό λαϊκό κίνημα, η αντίληψη πως δεν μπορεί να κατακτήσει με σκληρούς αγώνες αύξηση στο μεροκάματο αν από τα πριν δεν διαγραφεί το χρέος και δεν φύγουμε από την ΕΕ είναι λαθεμένη. Ηχεί ως επαναστατική, όμως στην ουσία φαντάζει στα μάτια των μαχόμενων αγωνιστών ως στενή κομματική επιδίωξη κάποιων τίμιων επαναστατών, επιθυμητή μεν, ακατόρθωτη δε. Έτσι καλλιεργείται η σύγχυση, η αμφιταλάντευση και η απογοήτευση.

δ) Η εξελισσόμενη διεθνής καπιταλιστική κρίση δημιουργεί σημαντικές ανακατατάξεις στις κοινωνικές τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα. Τα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού καταποντίζονται και οδηγούνται στις γραμμές της εργατικής τάξης κουβαλώντας όλες τις ψευδαισθήσεις και τις αυταπάτες που έχουν για τη θέση τους μέσα στον καπιταλισμό. Η εργατική τάξη μετατρέπεται για πρώτη φορά σε πλειοψηφική δύναμη, αλλάζοντας εσωτερικά και η ίδια καθώς αλλάζει τρόπο ζωής, «ανακατώνεται» με τα εκατομμύρια των μεταναστών. Αυτός ο «πολυκόσμος» δεν μπορεί παρά να εκφράζεται, αντικειμενικά, με διαφορετικά πολιτικά κόμματα εργατικής αναφοράς ή και κομμουνιστικής στόχευσης. Η οικοδόμηση ενός δυναμικού και εξελισσόμενου κοινωνικοπολιτικού μετώπου αποτελεί επομένως μια στρατηγικής σημασίας επιλογή, έναν μονόδρομο και όχι μια σημαία ευκαιρίας για να σωθούμε από την εκλογική συντριβή που μας απειλεί κάθε φορά.

Αυτό που τίθεται στην ημερήσια διάταξη, είναι η συγκέντρωση ταξικών δυνάμεων σε όλα τα επίπεδα, στο μαζικό πρωτίστως κίνημα, στην πολιτική και στη θεωρία, πάνω στο πολιτικό πρόγραμμα που αναχαιτίζει, προκαλεί ρήγματα και ανατρέπει τη βάρβαρη επιδρομή του κεφαλαίου.

ε) Το ζήτημα της σχέσης ανάμεσα στην κυβέρνηση, την επαναστατική διαδικασία και την εργατική εξουσία αποτελεί καίριο θεωρητικό ζήτημα της στρατηγικής, όπου έχουν αναδειχθεί σημαντικές διαφορές που απαιτούν βαθύτερο διάλογο. Οι σημαντικές αυτές διαφορές στρατηγικού χαρακτήρα, όμως, δεν πρέπει να εμποδίζουν την τακτική συμμαχία της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς με δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που έχουν διαφορετική αντίληψη για το ζήτημα της κυβέρνησης και της εξουσίας, αρκεί να συμφωνούν ότι στη σημερινή περίοδο το κύριο άμεσο ζήτημα που τίθεται είναι η συγκρότηση ενός εργατικού-λαϊκού κινήματος και μετώπου ανατροπής με αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, το οποίο θα παίξει καθοριστικό πολιτικό ρόλο στις εξελίξεις και στην ανατροπή της επίθεσης. Και δεύτερο, να συμφωνούν ότι το πρόγραμμα της «αριστερής» ή «αντιμνημονιακής κυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί μια διαχειριστική γραμμή στο πλαίσιο του μνημονιακού «κεκτημένου», της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, που δεν μπορεί να στηριχθεί από αυτές τις δυνάμεις.

Δ3. Οι βασικοί άξονες του προγράμματος:

Οι βασικοί άξονες του προγράμματος δείχνουν την κατεύθυνση, χρειάζονται πάντα βαθύτερη και πιο συγκεκριμένη επεξεργασία και φυσικά, το «τελικό» πρόγραμμα θα συνδιαμορφωθεί από τις δυνάμεις που θα πάρουν μέρος στον αγώνα για μια Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση, από τους ίδιους τους μαζικούς αγώνες.

- Στο ζήτημα της ανεργίας, της φτώχειας, και της σχέσης μισθών - κερδών, διεκδικούμε: Άμεσα, επίδομα ανεργίας, διαγραφή των χρεών, δωρεάν συγκατοικία και υγεία για όλους τους ανέργους, χωρίς προϋποθέσεις και για όσο χρόνο παραμένουν στην ανεργία. Για να δημιουργηθούν εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις αξιοπρεπούς εργασίας, χρειάζεται, με νομοθετική εφαρμογή, ριζική μείωση του χρόνου εργασίας. Αυξήσεις μισθών και συντάξεων πάνω από τα όρια της παραγωγικότητας, του πληθωρισμού και της αύξησης του ΑΕΠ. Μόνιμη και σταθερή εργασία, με κατάργηση όλων των ελαστικών σχέσεων εργασίας, επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων. Μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο, σε Υγεία Παιδεία, Πρόνοια, με διαφανή κριτήρια. Νομιμοποίηση των μεταναστών με πλήρη ισότιμα εργασιακά, συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα.

- Εθνικοποίηση-κρατικοποίηση βασικών μονάδων στην ενέργεια, στις συγκοινωνίες, στις επικοινωνίες, χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο, δημόσια δωρεάν Υγεία και Παιδεία ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και την εμπορευματοποίηση. Για να επιβληθούν στοιχεία κοινωνικού ανασχεδιασμού της παραγωγής και της κατανάλωσης σε όφελος των εργαζομένων και του λαού, για φτηνό ρεύμα, βενζίνη και πετρέλαιο, για δωρεάν φάρμακα

και υγιεινή διατροφή, για φτηνά τρένα και μεταφορές σε καλούς δρόμους χωρίς διόδια, για καθαρές πόλεις και περιβάλλον.

- πλήρης κατοχύρωση του δικαιώματος της συνδικαλιστικής δράσης στους τόπους δουλειάς και κατάργηση των νόμων που περιορίζουν μέχρι εξαφάνισης το δικαίωμα της απεργίας. Κατάργηση όλων των ειδικών σωμάτων καταστολής που στρέφονται εναντίον του «εχθρού Λαού». Αντιφασιστική πάλη και εργατική λαϊκή περιφρούρηση ενάντια στη νεοφασιστική τρομοκρατία.

- Παύση πληρωμών στους δανειστές, μη αναγνώριση και μονομερής διαγραφή του χρέους, εθνικό νόμισμα και απαγόρευση φυγής κεφαλαίων στο εξωτερικό, φορολόγηση του κεφαλαίου, εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο. Για να σωθεί η λαϊκή κατοικία από τους πλειστηριασμούς, να διαγραφούν και να μειωθούν τα δάνεια για τους φτωχούς και τους εργαζόμενους, να δοθούν φτηνά δάνεια στους αυτοαπασχολούμενους, τους μικροαγρότες και τους μικρομεσαίους, να μειωθεί η φορολογία για το λαό.

- Απειθαρχία στις ευρωσυνθήκες, ρήξη από το ευρώ και από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για μια ανεξάρτητη, εθνική νομισματική, δημοσιονομική και οικονομική πολιτική σε όφελος των εργαζομένων και του λαού της χώρας.

Οι παραπάνω στόχοι, για να μπορέσουν να στεριώσουν στην συνείδηση του εργαζόμενου λαού και να μπορεί να τους υπερασπιστεί με αποφασιστικούς ταξικούς αγώνες, απαιτείται η διαρκής, ενωτική, αποφασιστική προώθηση από το πολιτικό μέτωπο, η επιδίωξη υιοθέτησης από πλατιά εργατικά στρώματα, των στόχων:

- Έξοδος από το NATO και την ΕΕ και κάθε ιμπεριαλιστική συμμαχία. Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές πολεμικές επεμβάσεις. Εθνική αυτοδιάθεση και ανεξαρτησία του λαού μας για μια πολυδιάστατη και ειρηνική εξωτερική πολιτική, για διεθνή οικονομική συνεργασία και αλληλεγγύη.

- Αγώνας για μια ανώτερη, νέου τύπου δημοκρατική κατάκτηση, όπου ο λαός θα έχει το δικαίωμα να αγωνίζεται ελεύθερα, να δημιουργεί και να κατοχυρώνει τα δικά του ανεξάρτητα, συνδικαλιστικά, πολιτικά και πολιτιστικά όργανα πάλης, μέχρι τη δική του λαϊκή, συντακτική συνέλευση, τη δική του «Κάτω Βουλή», με αιρετούς κι ανακλητούς εκπροσώπους

Δ.4. Η Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση στο κοινωνικό επίπεδο, στην εργατική τάξη και τα πληττόμενα μεσαία αυτοαπασχολούμενα στρώματα, **προωθεί την αγωνιστική κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων του μαζικού κινήματος.**

Συνεπώς, απευθύνεται πρώτα από όλα στο οργανωμένο εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα με στόχο την αναζωογόνηση και ταξική ανασυγκρότησή του, μέσα από νέες εργατικές αγωνιστικές συσπειρώσεις και λαϊκές επιτροπές κοινής δράσης για την αντίσταση και τη ματαίωση νέων μέτρων, την αποτροπή του κοινοβουλευτικού πραξικοπήματος και την πτώση της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ από τα κάτω και αριστερά. Για να μετατραπεί το εργατικό λαϊκό κίνημα σε καθοριστικό παράγοντα των πολιτικών εξελίξεων και της ανατροπής.

– Η **πολιτική της Εργατικής Λαϊκής Αντεπίθεσης**, συγκεκριμένα, απευθύνει κάλεσμα κοινής δράσης, μέσα στο μαζικό κίνημα, στη βάση και την ηγεσία του ΚΚΕ, στη βάση και τις μαχόμενες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, σε όλα τα αγωνιστικά, ταξικά, ανατρεπτικά ρεύματα, δυνάμεις και ανένταχτους μαχητές, που παίρνει συγκεκριμένο περιεχόμενο και οργανωτικές δομές. Ενισχύει τη ενωτική πολιτική αρχών ενάντια στο διαλυτικό σεχταρισμό και κατακερματισμό, αλλά και ενάντια στον προγραμματικό οπορτουνισμό.

– Αγωνίζεται για κατακτήσεις που συμβαδίζουν με την απαίτηση του κόσμου να επιβιώσει και να ανασάνει από την κανιβαλική πολιτική. Επιδιώκει ουσιαστικές κατακτήσεις ώστε να μεταβούμε από τους σημερινούς αρνητικούς συσχετισμούς δύναμης σε μια νέα περίοδο με τους συσχετισμούς υπέρ της εργατικής πολιτικής

Ε. Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής

Ε.1. Πέρα από το κοινωνικό πεδίο, η Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση προωθείται και στο σχετικά αυτοτελές πεδίο της πολιτικής με την **Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής**, με κοινό πολιτικό στόχο και δέσμευση την ανατροπή της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, το ξήλωμα και ανατροπή του πλαισίου που επέβαλαν η ΕΕ, το ΔΝΤ, οι δανειακές συμβάσεις, τα μνημόνια και οι εφαρμοστικοί νόμοι την ανατροπή της συγκυβέρνησης ΝΔ- ΠΑΣΟΚ, στη βάση του προτεινόμενου προγράμματος.

– Η Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής αποτελεί συμμαχία με προωθητικό πρόγραμμα τακτικού χαρακτήρα. Δεν μπορεί επομένως να συγκροτηθεί βάζοντας σαν προϋπόθεση την πλήρη συμφωνία με το συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ή με τη λογική του μέγιστου «κομματικού» κοινού διαιρέτη, αλλά ούτε και του ελάχιστου «δεξιού»

παρανομαστή της οπορτουνιστικής λογικής. Θα γίνει ανοιχτά και δημόσια με σαφείς στόχους, πολιτικές δεσμεύσεις και με ορατή τη δυναμική που περικλείει. Θα έχει προγραμματικές, αλλά και πρακτικές δεσμεύσεις, θα δρα συμμαχικά, και κάθε πολιτική δύναμη θα διατηρεί την οργανωτική της αυτοτέλεια και τη δυνατότητα να παλεύει και να προβάλλει αυτοτελώς το δικό της συνολικό πολιτικό πρόγραμμα.

Μια τέτοια συμμαχία αφήνει ανοιχτές όλες τις δυνατότητες για την υπέρβαση της σε ανώτερο επίπεδο των υπαρχόντων σχημάτων και μετώπων, ώστε να προκύψει η συγκρότηση ενός νέου μετώπου.

-Προετοιμάζεται και δίνει τη δυνατότητα για μαχητική παρέμβαση στους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες αλλά και συμμετοχή στις εκλογικές μάχες με διάφορες συνεργασίες διεκδικώντας την εκπροσώπηση των εργατικών λαϊκών συμφερόντων στο κοινοβούλιο. Ανταποκρίνεται στο λαϊκό αίτημα να φύγει η συγκυβέρνηση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ. Σε ενδεχόμενη κυβέρνηση με «κορμό» τον ΣΥΡΙΖΑ και «άλλες αντιμνημονιακές δυνάμεις» δυσπιστεί απέναντι της, δεν τη στηρίζει, δεν συμμετέχει σε αυτήν, αποκαλύπτει τον διαχειριστικό ρόλο της. Προβάλλει κυρίως και αυτοτελώς ολόκληρο το πρόγραμμά της, οργανώνει την ανεξάρτητη, εργατική και λαϊκή αντεπίθεση για ριζικές κατακτήσεις που θα αμφισβητούν και θα υπερβαίνουν τα όρια του κοινοβουλίου, του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Καταπολεμά αποφασιστικά κάθε μέτρο υπέρ του κεφαλαίου, της ΕΕ και των δανειστών. Στηρίζει κάθε μέτρο υπέρ των εργατικών λαϊκών συμφερόντων. Αποκρούει κάθε υπαναχώρηση και συμβιβασμό. Αναλαμβάνει εν ολίγοις το ρόλο της πολιτικής, αριστερής, ανατρεπτικής αντιπολίτευσης.

- Η Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής κινείται στη γραμμή της απειθαρχίας στις ευρωσυνθήκες, της ρήξης και της εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ, αλλά επιδιώκει να συσπειρώσει και εκείνες τις δυνάμεις οι οποίες έχουν σε διαφορετικό βαθμό κατανοήσει αυτή την αναγκαιότητα κατοχυρώνοντας την αυτοτελή τους έκφραση.

Ε.2 Για να πετύχει η Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής εκεί που απέτυχε η «μετωπική συμπόρευση» χρειάζεται τόσο «να σηκωθούμε όλοι ψηλότερα» από την κομματική αυτάρκεια όσο και να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους όλοι εκείνοι που αγωνιούν για την υπόθεση. Σε αυτήν μπορούν να συμπεριληφθούν όλες οι πολιτικές δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που με διάφορους τρόπους αγωνίζονται για την ανατροπή της επίθεσης υπέρ των εργατικών λαϊκών συμφερόντων, έχουν αριστερή αναφορά, κινούνται από διαφορετική ιδεολογική – στρατηγική σκοπιά κατά του καπιταλιστικού συστήματος και έχουν μετωπική λογική. Συγκεκριμένα: Πρώτα από όλα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι δυνάμεις και αγωνιστές της, αναπτύσσοντας

ουσιαστικά το περιεχόμενο και τη δράση της. Όλες οι δυνάμεις και αγωνιστές που συμμετείχαν στις διαδικασίες της «μετωπικής συμπόρευσης» (Σχέδιο Β΄, Σύλλογος Γ. Κορδάτος, ΚΟΑ, ΕΕΚ, ΟΚΔΕ, Όμιλος Επαναστατικής Θεωρίας, κίνηση «Μετωπική Συμπόρευση»). Η «Πρωτοβουλία των 1.000». Ο Εργατικός Αγώνας. Ρεύματα και αγωνιστές που συμμετείχαν στις αντικαπιταλιστικές και ανατρεπτικές περιφερειακές και δημοτικές κινήσεις. Ρεύματα και αγωνιστές που απεγκλωβίζονται προς τα αριστερά από την κυρίαρχη πολιτική του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ. Η πρόταση για τη «Συμμαχία» διερευνά τη δυνατότητα σε αυτή την κατεύθυνση προς το ΕΠΑΜ και ορισμένα οικολογικά ρεύματα καθώς και προς το ΚΚΕ (μ-λ) και το ΜΛ ΚΚΕ. Στην παράθεση αυτή δεν πρέπει να παραλείψουμε πως η σημερινή εικόνα πολλών από αυτές τις οργανώσεις είναι αποκαρδιωτική. Επικρατούν λογικές «κομματικού πατριωτισμού» που θέτουν μεγάλα εμπόδια στη συγκρότηση της Συμμαχίας. Ωστόσο πρέπει να δούμε όλες τις διεργασίες και τις διαφοροποιήσεις που ωριμάζουν στις νέες συνθήκες, τη δυναμική που μπορεί να αναπτυχθεί με την ανάπτυξη του κινήματος, το ότι η **πρόταση μπορεί να συμβάλλει στην απελευθέρωση δυνάμεων και στη μορφοποίηση κάποιων συλλογικοτήτων, να αλλάξει εν γένει τα δεδομένα.**

-Η Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής συμβάλλει στη δημιουργία ή την ενίσχυση των ιδιαίτερων μαζικών πολιτικών κινήσεων στα διάφορα μέτωπα πάλης, όπως στην αναγκαία ανεξάρτητη, πανελλαδική ταξική εργατική κίνηση, στο δημοκρατικό αντιφασιστικό πεδίο, σε μια Κίνηση κατά της ΕΕ, για το ζήτημα του χρέους ή της πόλης και του περιβάλλοντος, του πολέμου κ.α.

Στ. Για το εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα

Στ.1. Στη βάση όλων των παραπάνω, η γραμμή, το περιεχόμενο και οι μορφές της Εργατικής Λαϊκής Αντιπολίτευσης για Δουλειά-Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία προσανατολίζουν και βοηθούν αποφασιστικά το εργατικό κίνημα ώστε να μετασχηματιστεί σε κινητήριο μοχλό των πολιτικών εξελίξεων, ωθούν τους σημερινούς επιμέρους σημαντικούς αγώνες και ξεσπάσματα ώστε να ενοποιηθούν προγραμματικά, υπερβαίνοντας αποφασιστικά τις νέες δυσκολίες, τους αρνητικούς συσχετισμούς, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Με αυτή την κατεύθυνση, οι δυνάμεις του ΝΑΡ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Αριστερής Μαχητικής Συμμαχίας για την Ανατροπή μπορούν να συμβάλουν ουσιαστικά ώστε το πρόγραμμα πάλης, όχι με τη «ζυγαριά του φαρμακοποιού, αλλά κυρίως με την ανατρεπτική κατεύθυνση που περιγράψαμε, να κατακτά πλειοψηφίες στις εργατικές συνελεύσεις, στις επιτροπές αγώνα, στη δράση των εργατών και εργαζομένων, αλλά και σε ολόκληρα συνδικάτα. Αλλά και μέσα από αυτή τη διαδικασία να οικοδομείται το **νέο ταξικό εργατικό κίνημα ανατροπής και χειραφέτησης που έχει ανάγκη η εποχή μας,** το οποίο θα πάρει στα χέρια του αυτό το

πρόγραμμα, θα το ανεβάσει σε νέο επίπεδο, θα το αλλάξει και θα το διορθώσει μέσα από την ίδια τα συμμετοχή και εμπειρία της δράσης των εργατών.

Πρόκειται για ένα **νέο εργατικό πρόγραμμα και κίνημα** που χρειάζεται να βαθύνει στις νέες ραγδαίες αλλαγές στις σχέσεις της άμεσης παραγωγικής διαδικασίας και εκμετάλλευσης στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις του σύγχρονου καπιταλισμού, στις σχέσεις της αγοραπωλησίας της εργατικής δύναμης και της μισθωτής εργασίας που μπαίνουν σε βαθύτερη κρίση, να βαθύνει στο χαρακτήρα της καινούριας εργατικής τάξης, στο νέο επιστημονικό, τεχνικά ειδικευμένο και μισοχειρωνακτικό προλεταριάτο, στη μεταναστευτική εργασία, στο νέο διεθνή καταμερισμό εργασίας κ.α. Θα θέτει, άρα, τα **αντίστοιχα αιτήματα που θα συγκλονίσουν την εργατική πάλη της εποχής μας**, όπως τα «τρία οχτώ» στην εποχή του Ένγκελς. Για όλους αυτούς τους λόγους χρειάζεται η αξιοποίηση της μαχόμενης, ριζοσπαστικής και πάνω από όλα, της **μαρξιστικής διανόησης**, με την οποία θα οικοδομηθούν νέες σχέσεις αμοιβαίου σεβασμού και αλληλοβοήθειας.

Στ.2. Στη βάση αυτή και στις νέες συνθήκες, χρειάζεται άμεσα μια καινούρια προσπάθεια διαλόγου και δράσης για μια **νέα ανεξάρτητη αγωνιστική συσπείρωση των σωματείων** που συμφωνούν στην αναγκαιότητα της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος σε **περιεχόμενο, δομή και μορφές αγώνα**, σε διαχωρισμό από την πολιτική του αστικοποιημένου, κομματικού και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και των περισσότερων ομοσπονδιών. Μια τέτοια συσπείρωση απαιτείται για να αναγεννηθεί ο ταξικός συνδικαλισμός, πολύ περισσότερο που η αστική προπαγάνδα προσπαθεί να τον εντάσσει στη γενική κατηγορία των ανυπόληπτων «συνδικαλιστών». Πάνω από όλα, μπορεί, σε κρίσιμες στιγμές, να αποτελέσει μάχιμο κέντρο αγώνα και ριζοσπαστικής πολιτικοποίησης του εργατικού κινήματος, εάν αποτελεί αυθεντική συσπείρωση σωματείων - και όχι ενότητας ή διαχωρισμού κομματικών πρωτοποριών όπως κατέληξε να είναι ο «Συντονισμός» (πρωτοπορίες που είναι αναγκαίο να δρουν αλλά με σεβασμό στην αυτοτέλεια των σωματείων). Αυτή η νέα συσπείρωση έχει σαν περιεχόμενο το πρόγραμμα των διεκδικήσεων για το μισθό, το χρόνο εργασίας, τις εργασιακές σχέσεις και το εισόδημα των εργαζομένων, αλλά προβάλλει και πολιτικές διεκδικήσεις στη λογική που έχουμε ήδη αναπτύξει. Είναι μαχητική στις μορφές πάλης χωρίς να πέφτει στο φετιχισμό της «απεργίας διαρκείας». Οι εργατικές δυνάμεις αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης χρησιμοποιούν τις θέσεις που κατέκτησαν για μια προγραμματική αγωνιστική συγκρότηση των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων προεδρείων, αναλαμβάνοντας και τις δικές τους ευθύνες, ώστε να μην παραλύουν τα συνδικάτα, χρησιμοποιώντας τη συγκρότηση για το κύριο: την ταξική αγωνιστική ενότητα και την ανεξάρτητη συσπείρωση και πάλη των μαχόμενων σωματείων στη βάση τους. Επίσης, σταθερή πρέπει να είναι η επιδίωξη για κοινή δράση με

τα σωματεία και ομοσπονδίες του ΠΑΜΕ.

- Η προσπάθεια αυτή άμεσα μπορεί να συμβάλει ή να ξεκινήσει μέσα από μια **εργατική - δημοκρατική συσπείρωση σωματείων για τη ματαίωση ειδικά του σχεδιαζόμενου, νέου αντισυνδικαλιστικού αντιδημοκρατικού νόμου** και του λοκ άουτ, από τη σκοπιά, όχι στενά της υπεράσπισης του ν. 1204 του 1984, αλλά των νέων εργατικών αναγκών και δικαιωμάτων.

- Στο πλαίσιο της ίδιας λογικής να ενισχυθούν όλες οι προσπάθειες για ένα σχετικά αυτοτελές, **μαζικό πολιτικό κίνημα των ανέργων** σε συμμαχία με το εργατικό λαϊκό κίνημα, που θα αγωνίζεται για μέτρα ουσιαστικής ανακούφισης των ανέργων και, κυρίως για μαζικές θέσεις εργασίας μέσα από τη ριζική μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των μισθών και μέσα από ένα μεγάλο πρόγραμμα δημόσιων επενδύσεων στην παραγωγή, υπέρ των εργατικών λαϊκών αναγκών, με σεβασμό στο περιβάλλον.

Στ.3. Στη βάση όλων των παραπάνω, ήρθε η ώρα για μια πανελλαδική, πολιτικοσυνδικαλιστική **Ταξική Κίνηση για την Εργατική Ανατροπή και Χειραφέτηση**, για μια πραγματική αγωνιστική ταξική ενότητα «φυσικών προσώπων» εργατών και εργαζομένων, αντίστοιχης των μεγάλων αναγκών αλλά και των μεγάλων δυνατοτήτων για ένα πρωτοπόρο εργατικό κίνημα της εποχής μας. Μια Κίνηση που θα είναι ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και τις παρατάξεις της στο εργατικό κίνημα (ΔΑΚΕ, νέες μορφές), αλλά και με τις αριστερές εργατικές «παρατάξεις» που αναπαράγουν τη γραφειοκρατική ιεραρχική αντίληψη «κόμμα - παράταξη - συνδικάτο» (ΠΑΜΕ, ΜΕΤΑ κ.α.). Κίνηση η οποία θα προωθήσει την αλληλεπίδραση και το σεβασμό στην αυτοτέλεια των πρωτοποριών και στο εργατικό κίνημα και όχι τις σχέσεις «δι' αντιπροσώπων» ή καθ' υπαγόρευση ή «μέσω των συνιστωσών».

- Μια τέτοια Κίνηση θα ασχολείται και θα προωθεί τη **συνδικαλιστική πάλη**, την οργάνωση των συνδικαλιστικών οικονομικών αγώνων, την ίδρυση νέων σωματείων ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, θα ωθήσει τον ταξικό προσανατολισμό τους, τη συνένωσή τους, πάντα στα χέρια των ίδιων των εργατών, για μια νέα Εργατική Αντεπίθεση.

- Μια τέτοια Πανελλαδική Κίνηση θα δώσει νέα ώθηση στις **πολιτικοσυνδικαλιστικές ταξικές συσπειρώσεις** στα σωματεία και τους κλάδους, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, για να αποκτούν μαζικά χαρακτηριστικά, να κατακτούν την πλειοψηφία των εργατών, να ενοποιούνται μέσα από την αναγκαία πολυμορφία τους.

- Σε αυτή την προσπάθεια μπορεί να βοηθήσει η δεκάχρονη εμπειρία της Πρωτοβουλίας για μια Πανελλαδική Ανεξάρτητη Εργατική Κίνηση που έχει δώσει δείγματα γραφής από το 2005, να συμβάλουν πρωτοπόροι αγωνιστές από τις εργατικές συσπειρώσεις και σχήματα, οι εργατικές δυνάμεις του NAP και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μεγάλη ώθηση μπορεί να δώσει **η ίδια η συγκρότηση και οι εργατικές δυνάμεις της Αριστερής Μαχητικής Συνεργασίας για την Ανατροπή.**

Στ.4. Στις γειτονίες και γενικότερα στο λαϊκό κίνημα, η γραμμή της Εργατικής Λαϊκής Αντεπίθεσης μπορεί να βοηθήσει στην ανάπτυξη αγώνων για τα λαϊκά δημοκρατικά προβλήματα και την αντιφασιστική πάλη, να συμβάλει αποφασιστικά στην ενοποίηση των κατακερματισμένων και στενά «κομματικών» αγώνων, μέσα από ενωτικούς **Λαϊκούς Συλλόγους και Επιτροπές Ανατροπής**, μέσα από τη δημιουργία **Λαϊκών Συντονιστικών Αγώνων** σε γειτονίες, δήμους και πόλεις, σε στενή σύνδεση με τα εργατικά σωματεία.

Στ.5. Ξεχωρίζουμε την ανάγκη να δοθεί προσοχή και βοήθεια ειδικά στο **κίνημα της νεολαίας** που υστερεί και δυσκολεύεται να βρει αγωνιστικούς δρόμους μέσα στο ζοφερό τοπίο της ανεργίας, της φτώχειας στη λαϊκή οικογένεια, των διακρίσεων ενάντια στους νέους εργαζόμενους, της καταστολής (ειδικά στα σχολεία, τώρα και στα πανεπιστήμια), της νέας μετανάστευσης, της «πάλης των γενεών» και του ατομισμού που αναπτύσσεται, της προσωπικής ματαίωσης. Τονίζουμε την ανάγκη στροφής στη **νεολαία εργατικής καταγωγής και προοπτικής** που σπουδάζει στην τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση, δημόσια αλλά και ιδιωτική, την οποία ολόκληρη η Αριστερά υποτιμά.

Ζ. Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη συσπείρωση των δυνάμεων σύγχρονης κομμουνιστικής αναζήτησης

Ζ.1. Οι νέες συνθήκες και η πρόταση για την Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση θέτει με αυξημένες απαιτήσεις το ζήτημα της ηγεμονίας μιας σύγχρονης εργατικής πολιτικής. Η απαίτηση αυτή κάνει ακόμη πιο απαραίτητη την ανάπτυξη και προβολή της τακτικής της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης και της στρατηγικής της κοινωνικής επανάστασης, συνολικά αλλά και σε κάθε πεδίο της ταξικής πάλης. Κάνει επομένως ακόμη πιο απαραίτητη την **ενίσχυση της προγραμματικής ενότητας, της μετωπικής λειτουργίας και της εσωτερικής δημοκρατίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.** Κάνει ακόμη πιο απαραίτητη την αυτοτέλειά της. Για αυτό μας βρίσκουν αντίθετους προσπάθειες βιαστικής υπέρβασής της, διχασμού και υποβάθμισης της είτε σε ένα «μαζικό ακροατήριο για το κόμμα» είτε σε μια «χαλαρή εκλογική συνεργασία».

Ζ.2. Καθώς μάλιστα η ταξική πάλη θα εξελίσσεται, καθώς «το δράμα θα βαίνει στην κορύφωση του», το ζήτημα της δημιουργίας του υποκειμένου της εργατικής πολιτικής με την ευρεία του έννοια, δηλαδή το στρατηγικά ανασυγκροτημένο μαζικό εργατικό κόμμα ως το πρωταρχικό, το εξελισσόμενο πολιτικό μέτωπο ως το αποφασιστικό και το αναγεννημένο εργατικό κίνημα ως το καθοριστικό θα απαιτεί ολοένα και ισχυρότερα έμπρακτη απάντηση. Οι όποιες μάλιστα, με σκληρούς εργατικούς αγώνες, αποσπώμενες φιλολαϊκές μεταρρυθμίσεις θα συγκρούονται με την ουσία του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Για αυτό και θα αποτελέσουν πεδίο σφοδρότητας και γρήγορης διαφιλονίκησης. Η κατάκτηση ακόμη και των άμεσων αιτημάτων και στόχων απαιτούν σκληρούς εργατικούς αγώνες. Επομένως το πρόγραμμα και οι τακτικοί στόχοι της Εργατικής Λαϊκής Αντεπίθεσης βρίσκονται αντικειμενικά όλο και πιο κοντά στις στρατηγικές επιδιώξεις. Φέρνουν το εργατικό κίνημα αντίθετο τελικά με το σύγχρονο καπιταλισμό κι όχι με τον μεμονωμένο καπιταλιστή. Το γεγονός αυτό επιφορτίζει τις δυνάμεις που προσδοκούν την επιβολή νικών και την αντικαπιταλιστική ανατροπή της εφαρμοζόμενης πολιτικής να είναι σε θέση να μεταλλάσσουν γρήγορα τα αιτήματα, τους στόχους και τις μορφές πάλης, ανοίγοντας το δρόμο για τη μεγάλη αναμέτρηση. Οφείλουμε λοιπόν από τώρα, σύντομα αλλά καθαρά να υπηρετήσουμε την αναγκαιότητα **να τεθεί «στο τιμόνι» το επαναστατικό κομμουνιστικό πρόγραμμα της εποχής μας και η αντίστοιχη συσπείρωση δυνάμεων**, καλώντας εκείνους που προσδοκούν να χαράξουν μια νέα κομμουνιστική πορεία, συλλογικότητες, ομάδες ή άτομα, να προχωρήσουν τολμηρά στο διάλογο και την αναζήτηση με έπαθλο την συγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της εποχής μας.

Αλέκος Αναγνωστάκης
Βατικιώτης Λεωνίδας
Γουρλός Νίκος
Καυκιάς Χρήστος
Κοσμάς Πάνος
Κωστόπουλος Κώστας
Μάρκου Κώστας
Πράσσοι Στέφανος
Σκαμνάκης Θανάσης
Τσίτκανος Δημήτρης
Φωτιάδη Ελένη

Αθήνα Οκτώβρης 2014

Πηγή: narnet.gr